

[Enggaard]

hensyn. Det synes jeg nok man må undre sig lidt over på baggrund af, hvad man kan erfare om regeringens helt nødvendige bestræbelser på at få nogle besparelser, der er til at få øje på, netop på de lovbundne udgifter.

Hvis ellers regeringen tror på sin egen politik og mener, at vi har en afdæmpet prisudvikling foran os, burde man ikke være særlig tilbageholdende med hensyn til at gå ind på tanken om en helårlig regulering. Den kan man kun være bange for, hvis man tror på en drastisk inflation. Det var jo det, der var situationen i 1974, da man skiftede, nemlig at olieprisstigningerne kom ind med stor styrke, og derfor gik man fra helårlig til halvårlig regulering. Men nu, hvor regeringen jo har tingene på skinner, og hvor vi går ind i en afdæmpet prisudvikling, må vi regne med og håbe på, at man ikke burde være bange for en helårlig regulering.

Man kunne nemlig her meget nemt ved at acceptere tankegangen i venstres ændringsforslag ikke alene have undgået de sidste 50 mill. kr.s ekstra pålæg til sidst gennem arbejdsministerens ændringsforslag, men også have fået nogle hundrede millioner kroner ekstra besparelser for 1980, 1981, 1982, 1983 osv. for hvert af årene. Det havde været værd at tage med.

Nymann (FP):

Fremskridtspartiet ønsker lige så vel som alle andre partier, at både de syge og de arbejdsløse skal have mest muligt. Men hvor skal pengene komme fra? Landet og erhvervslivet fattes penge, og derfor tvinges man ind i en prioritering. Hvad skal man?

Vi mener, at den prioritering, der er lagt op til fra regeringens side, er rivende gal, fordi man prioriterer de syge og de arbejdsløse højere end arbejdstagerne, og derfor ødelægger man initiativet til at gå ud og gøre et stykke arbejde. Det er det, vi er utilfredse med, og det er det, vi ønsker ændret.

Kurt Hansen (VS):

Dette, at der skæres inden for forskellige områder i arbejdsløshedsloven, er ligesom en proces, der er i gang. Marginalgrupper rammes: gamle, unge, kvinder osv. er i de seneste par år blevet udsat for mangt og meget, hvad angår nedskæringer. Derfor spurgte jeg arbejdsministeren, hvornår det stopper, om

det overhovedet stopper, og om arbejdsministeren var enig i, at de ledige så sandelig havde betalt, når dette lovforslag var blevet vedtaget – som hr. Bolvig udtrykte det. Hvis arbejdsministeren er enig i det, hvorfor tager han så ikke fat på de borgerlige partiers, venstres og de konservatives, argumentation om, at der nu må skrides alvorligt ind over for det paradoksproblem, der på ingen måde er påvist som noget paradoksproblem, at der nu må skrives alvorligt ind over for vægringer, som man overhovedet ikke har nogen som helst dokumentation for finder sted? Hvorfor tager arbejdsministeren ikke den borgerlige argumentation ved vingebenene og påviser, at der ikke er noget belæg for det, de siger, og at de ikke skal forvente, at han vil komme med nogen initiativer på de områder, de bliver ved med at gale op om? Sig det dog, hvis der skal stoppes nu! Men det skal der jo tilsyneladende ikke. De arbejdsløse har mere at frygte, hvis de borgerlige får held med at få socialdemokraterne til at føre deres politik igennem, som det har vist sig muligt inden for de sidste to-tre år.

Dette skulle ikke være noget besparelsesforslag, sagde arbejdsministeren; det skulle sikre en indtægtsbalance. Ja tak, men mener arbejdsministeren, at der er rimelig balance i tingene, når en stor del af de arbejdsløse kun får mellem 60 og 70 pct. af det, de kunne have tjent, hvis de ikke levede i et samfund, som forbød dem at gå på arbejde, fordi dette samfund ikke kunne tilbyde dem arbejde? Er det den balance, ministeren gør så meget ud af at sikre, siden han siger, dette forslag bestemt ikke er noget besparelsesforslag? Så må jeg spørge, hvor det sociale element ligger i, at man kun kan få mellem 60 og 70 pct., for arbejdsministeren argumenterede jo også med, at det ikke var spor socialt at tilnærme disse satsers til hinanden. Arbejdsministeren sagde endvidere, at dette her bestemt ikke var borgerlig politik, for Arbejdsløshedskassernes Samvirke havde selv godkendt det. Som jeg har forstået borgerlig politik, er det en politik, der ensidigt satses på at ramme en bestemt gruppe i den nuværende situation på arbejdsmarkedet, og det er de arbejdende eller de arbejdsløse; det er for mig renlivet borgerlig politik. Det er yderst beklageligt, at den socialdemokratiske arbejdsminister står og bryster sig med, at denne nedskæring på næsten en milliard kroner ikke er